

цитѣ, жена му ме видѣ отъ къщата, махна ми съ ръка, приближихъ се до подъ прозореца, попитахъ я да ли е дома или не Ал. Карагюлевъ, и кждѣ е, и тя ми каза, че не е дома и не знае кждѣ е. Влѣзохъ въ къщи, но като го нѣмаше, не останахъ дълго време тамъ. Попитахъ я пакъ да ли никакъ не знае кждѣ е отишеть. Каза ми, че отишеть на село. Тогава се протестира полицата.

— Когато Алекс. Карагюлевъ бѣше на фабриката, не водихте ли съ него прѣписка?

— Само единъ пътъ съмъ му писалъ. И то защото имахъ нужда отъ пари да зема отъ банката, че имахъ покупка, и за това му писахъ да доде, че имамъ да му кажа нѣщо важно. При всичко, че така му писахъ, той пакъ едва слѣдъ нѣколко дена се яви.

— Това ли разбирате, че има да се срѣщнете за важни работи, както му пишете?

— Именно това, че за менъ бѣше важна работа това нѣщо.

— Чрѣзъ кого прѣпратихте писмото, чрѣзъ пощата ли или чрѣзъ друго лице?

— Дохожда на пощата при менъ едно лице — селенинъ. Питахъ го отъ кждѣ е. Каза се, че е отъ Петричъ. Питахъ го познава ли Алекс. Карагюлева, той каза, че го познава. Тогазъ написахъ писмото и го прѣдадохъ на това лице. Но той, Алекс. Карагюлевъ пакъ не се яви при менъ така скоро.

— Вий какъвъ бѣхте по пощата?

— Азъ бѣхъ по паричната частъ чиновникъ.

— Опълномоощавалъ ли е васъ Алекс. Карагюлевъ да му задържате нѣкои писма?

— Въ края на мѣсець Ноемврий, една вечеръ, видѣхъ на масата си оставенъ за него в. „Балканска Зора“. Питахъ разспиния, защо го е оставилъ, каза ми: тѣй ми е заръчано. Отивамъ при чиновника за това, питахъ го и той ми каза: днесъ дожда Алекс. Карагюлевъ и ми поръча да оставямъ вамъ всичката негова корресонденция. Питахъ го има ли за това нѣкакво пълномощно — отговори ми, че нѣма. Тогазъ, казахъ му, че на какво основание ще ги оставате на менъ, и азъ, какъ така да ги прибирамъ, — отговори ми: земи ги сега, че послѣ ще видямъ.

— Само вѣстникъ ли имаше или и друго нѣщо?

— Имаше и други книжа. Чини ми се, имаше вхтрѣ въ